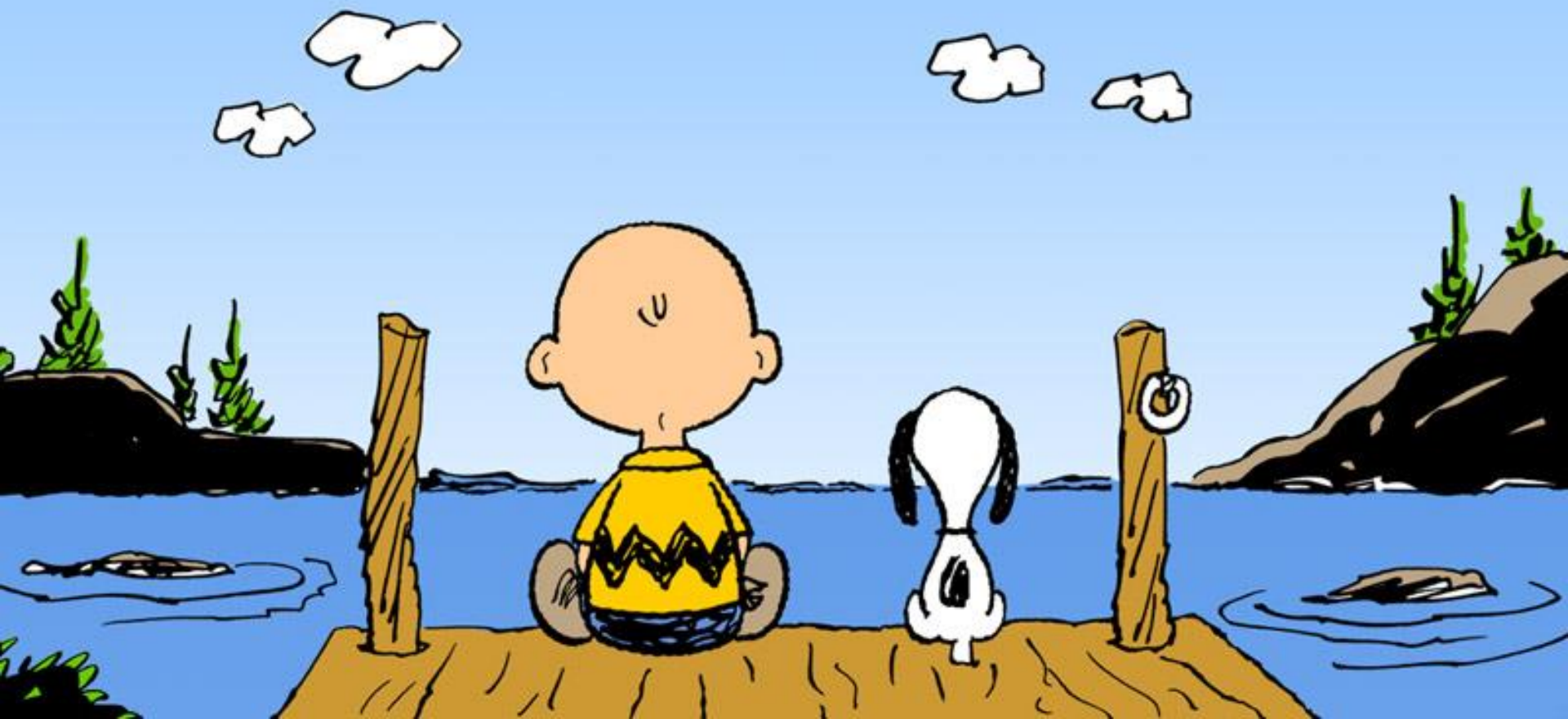
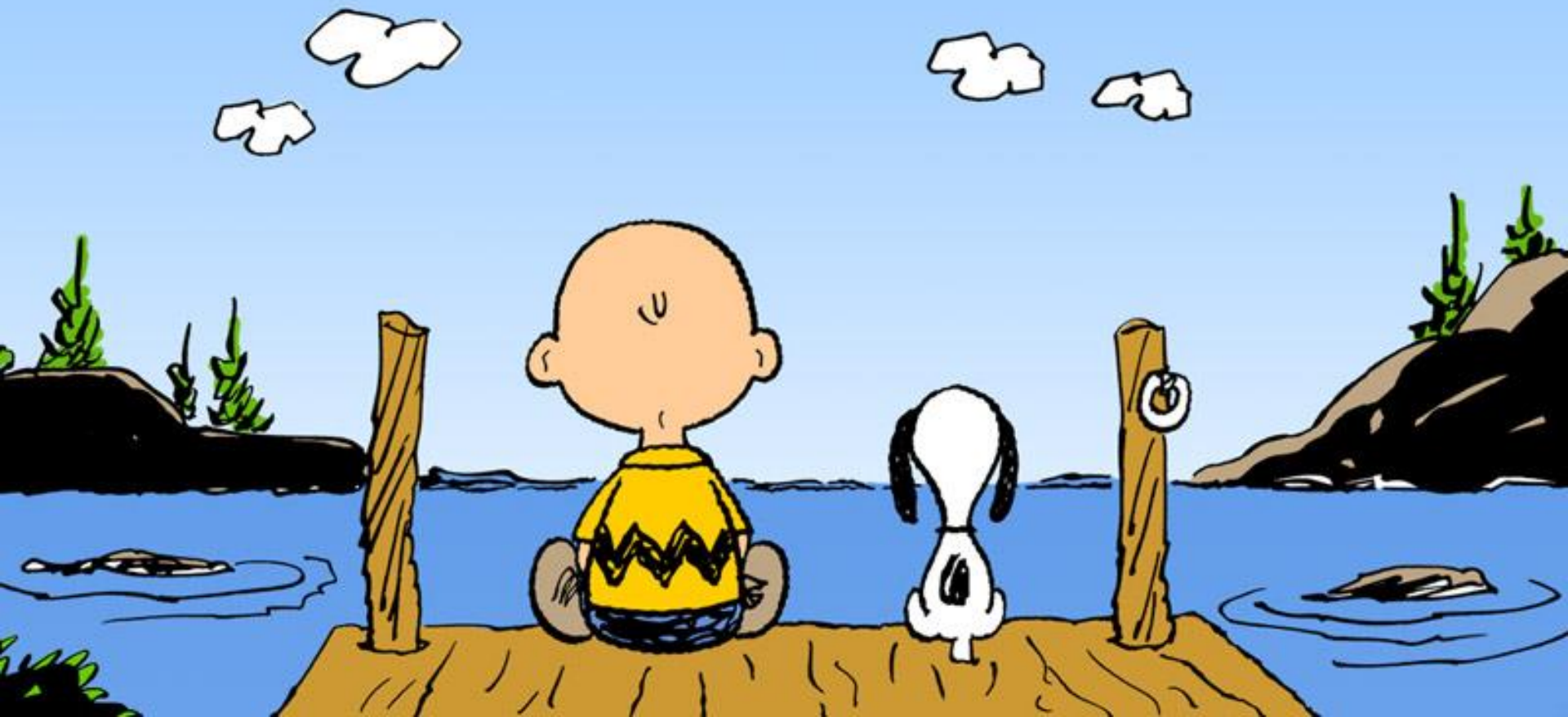

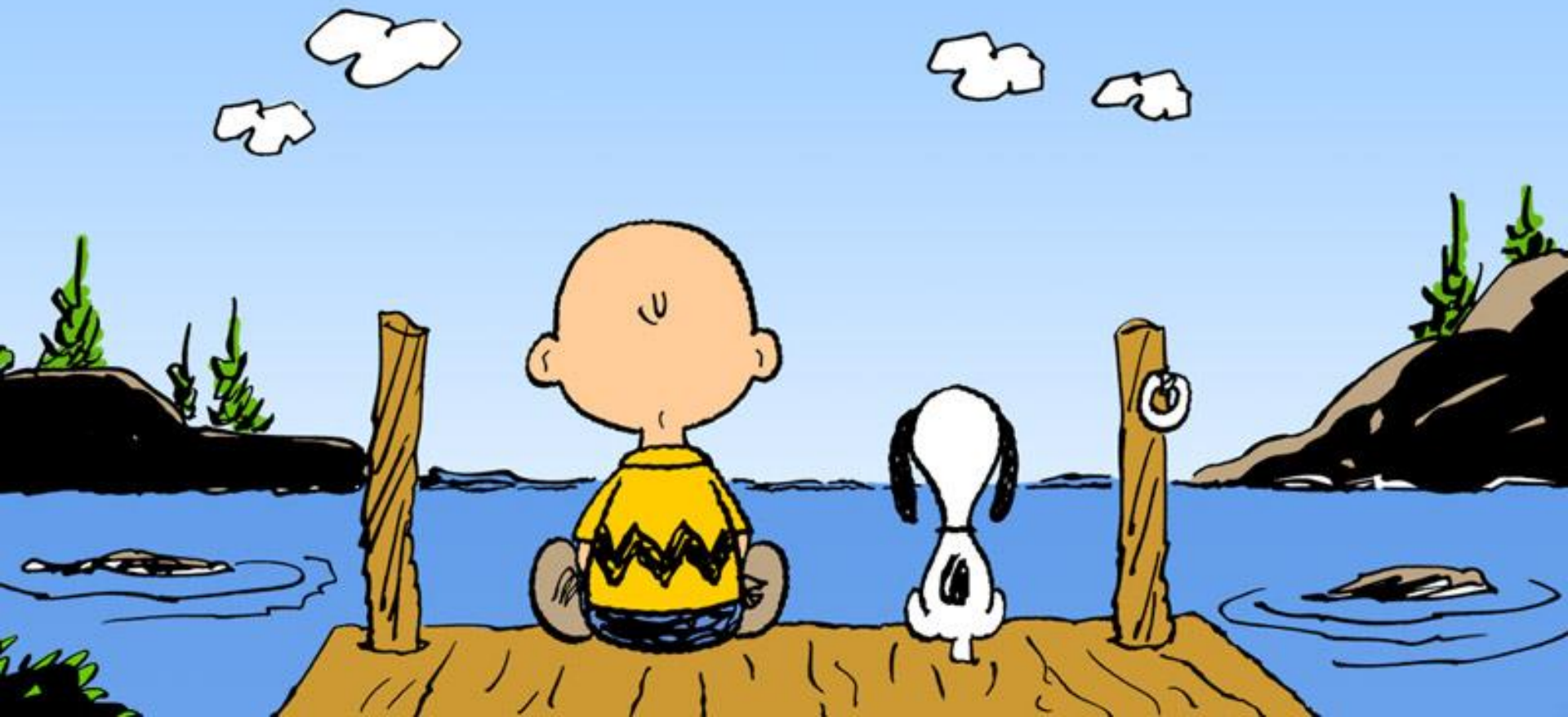
Како смо преживели?

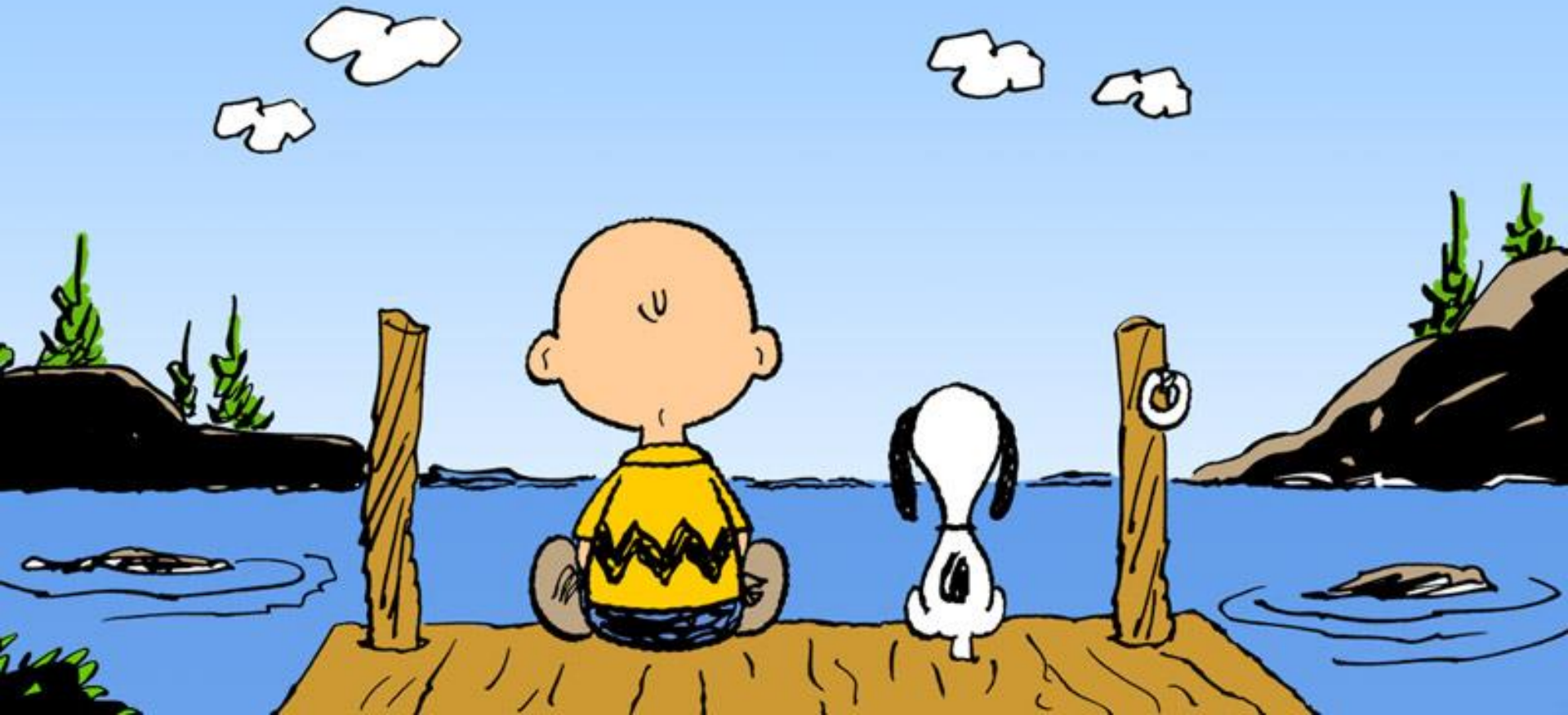
Деца су се возила у аутоу без сигурносних појасева и ербегова. Путовати на задњем седишту била је симпатична шетња.
Права забава.
Још се сећам...

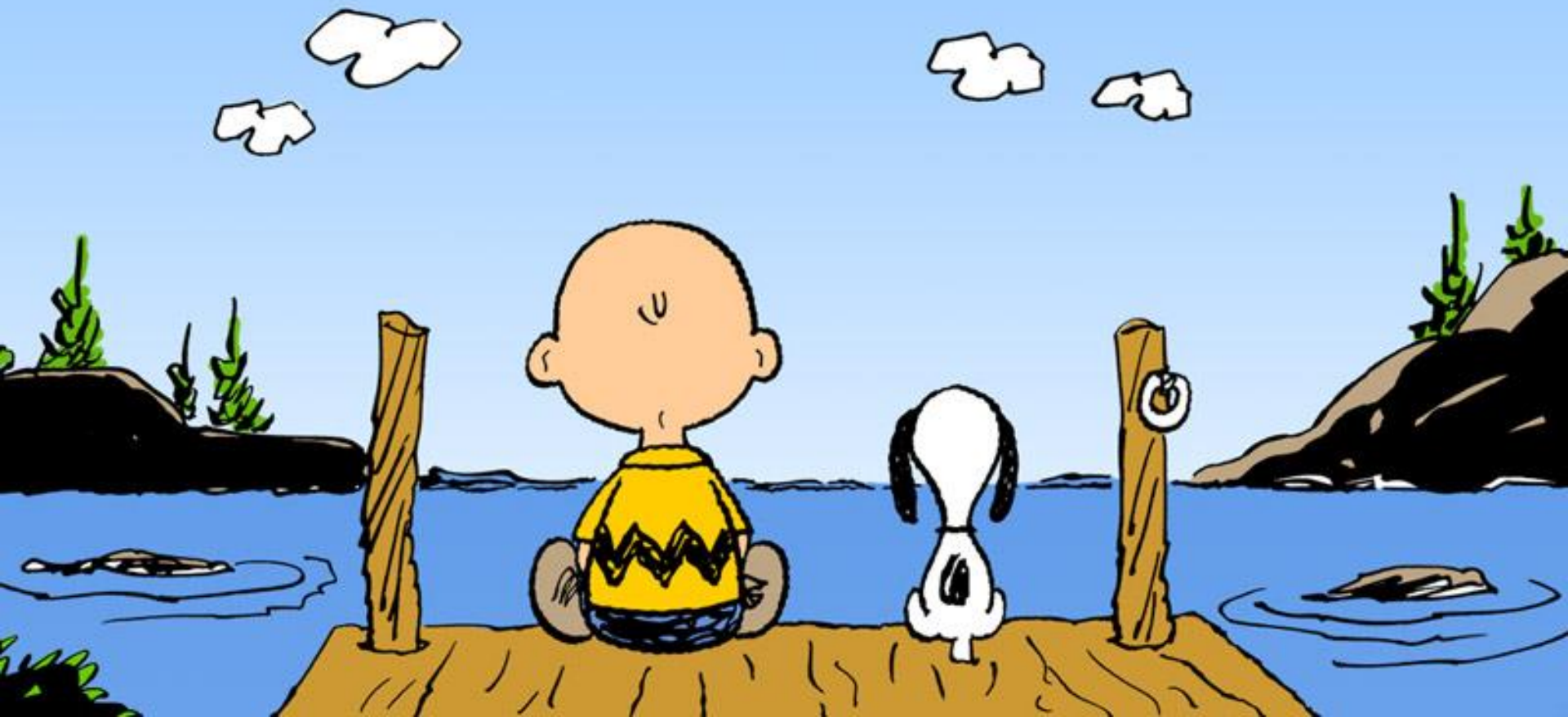
Наше љуљашке биле су обојене сјајним бојама на бази олова!

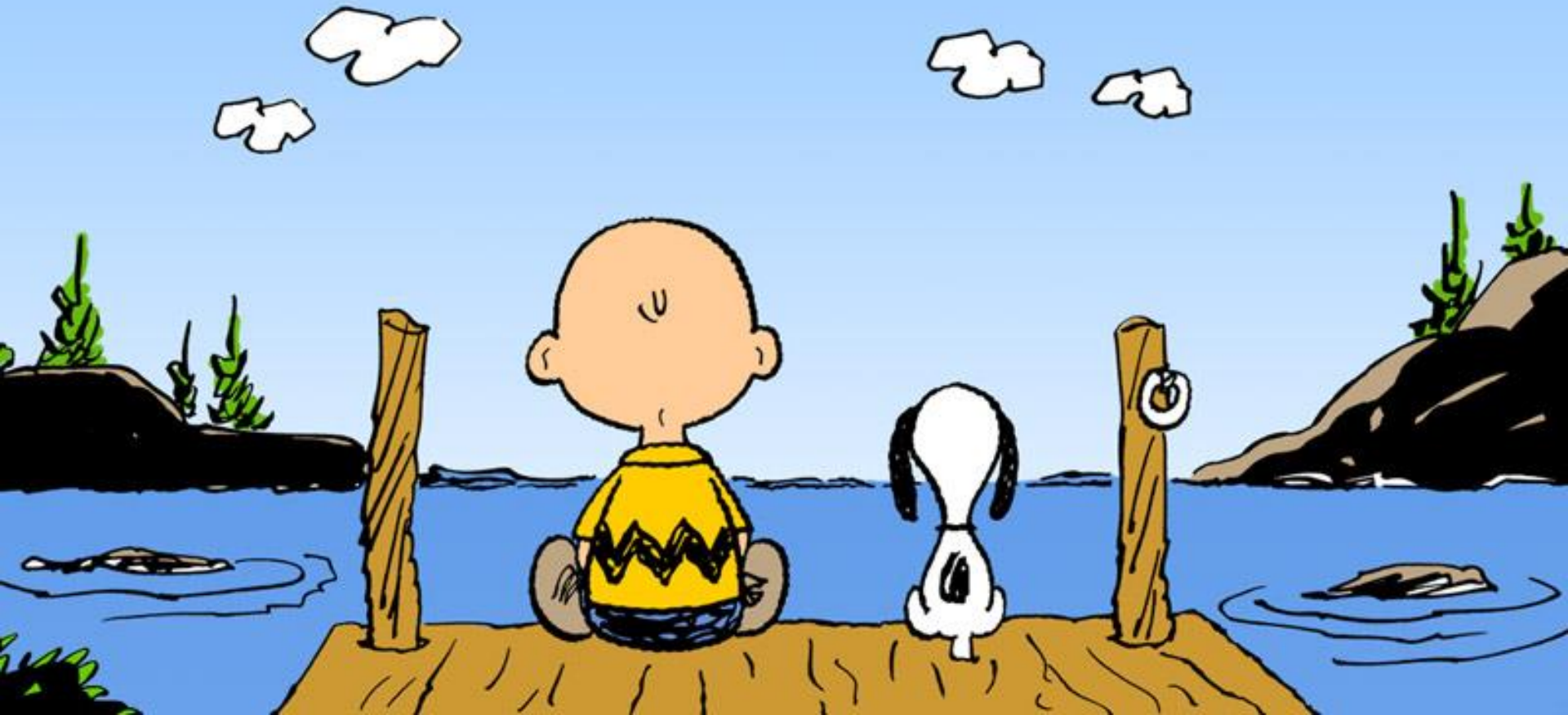
Нису постојали сигурносни чепови на бочицама
лекова нити браве на фиокама или вратима...

Кад смо возили бицикле, нисмо имали ни кацигу ни штитнике за лактове или колена.

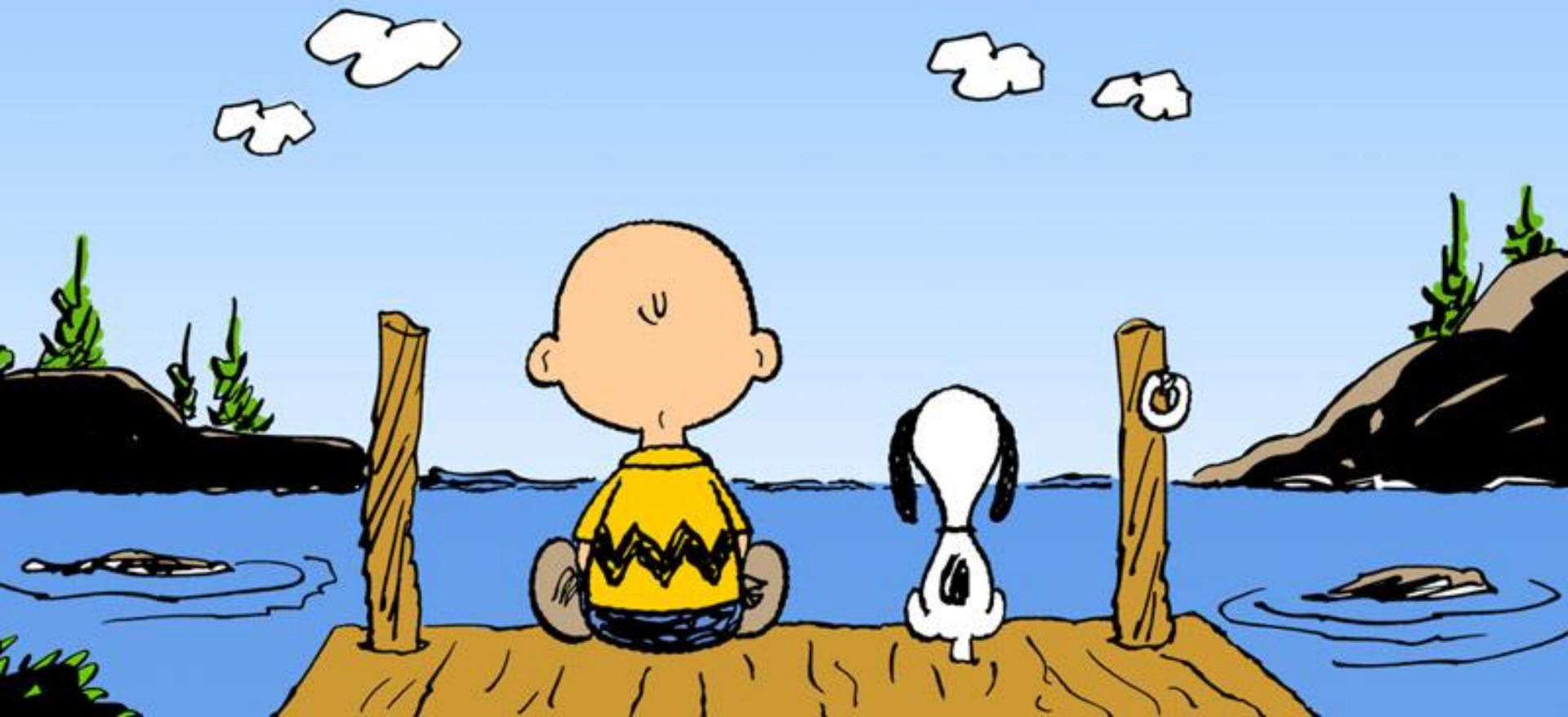

Пила се вода са чесме у дворишту или где бисмо је
нашли, све док више не бисмо били жедни.
Нису постојале флаше с водом за пиће.

Сатима смо израђивали аутиће од кутија, даски и цеви, а они срећнији, који су имали пријатеља с бициклом, ухватили би се отпозади да их вуче на врх узбрдице...

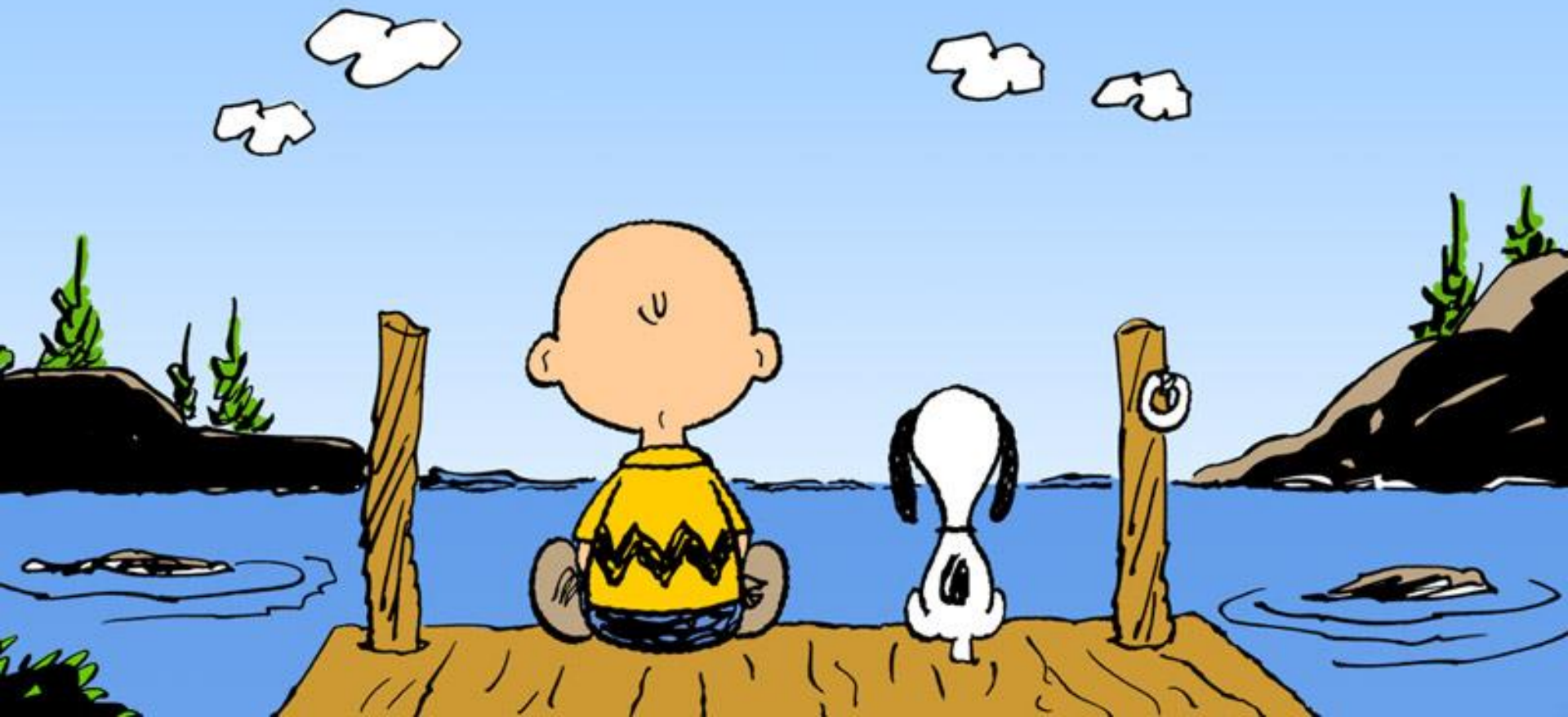
Где бисмо се сетили да немамо кочнице!!!

Након неколико падова, нашли бисмо решење
проблема... Заустављали бисмо се ударом у дрво
или земљу.

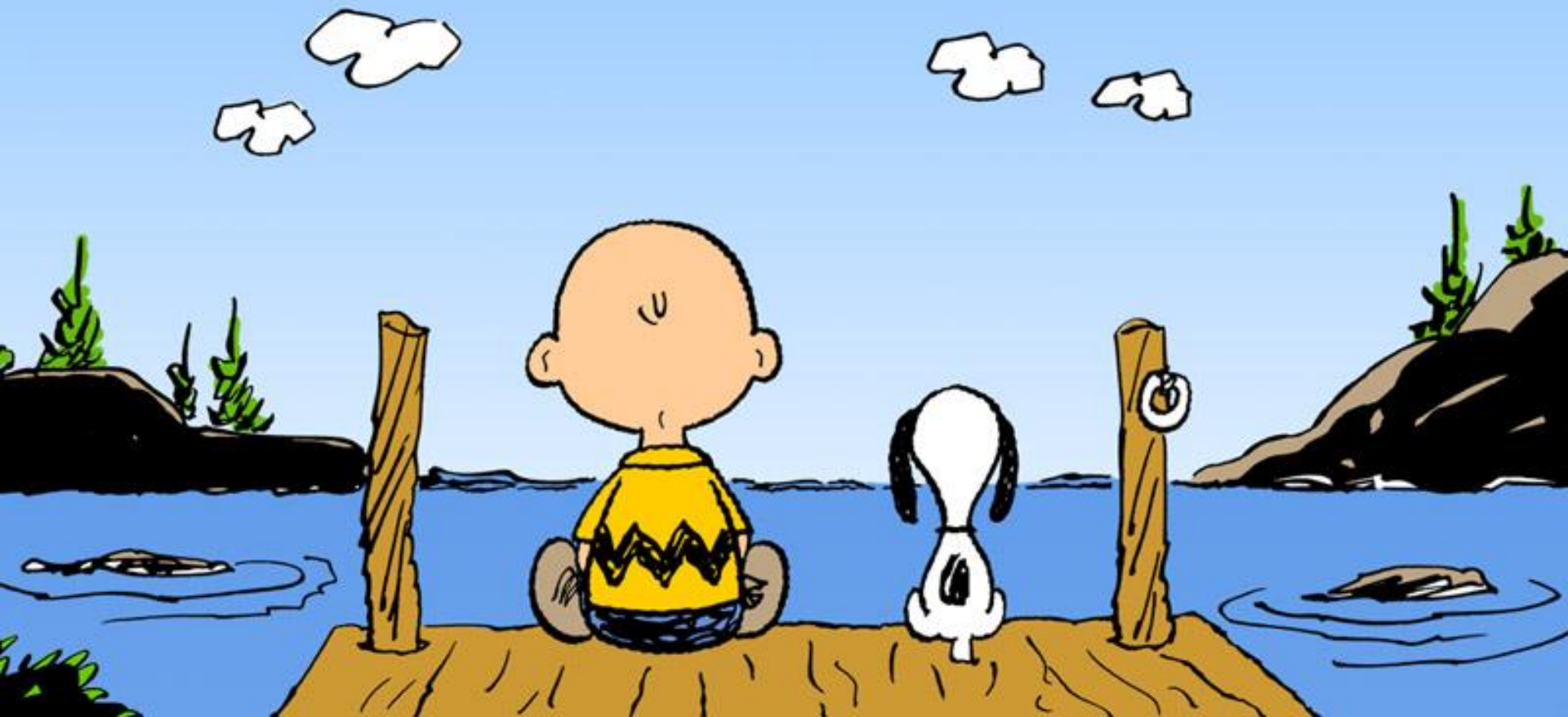
Е, да!

У то време није било пуно саобраћаја!

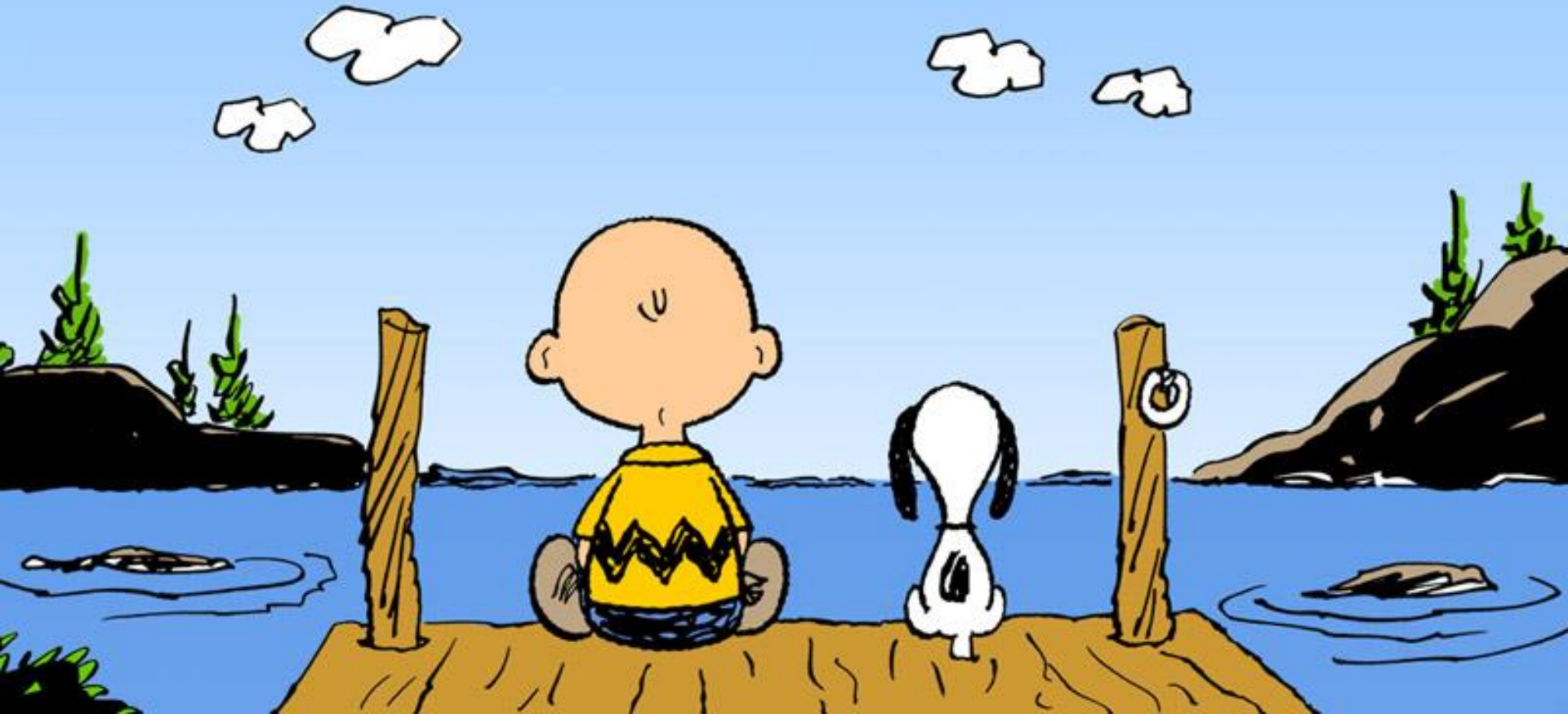

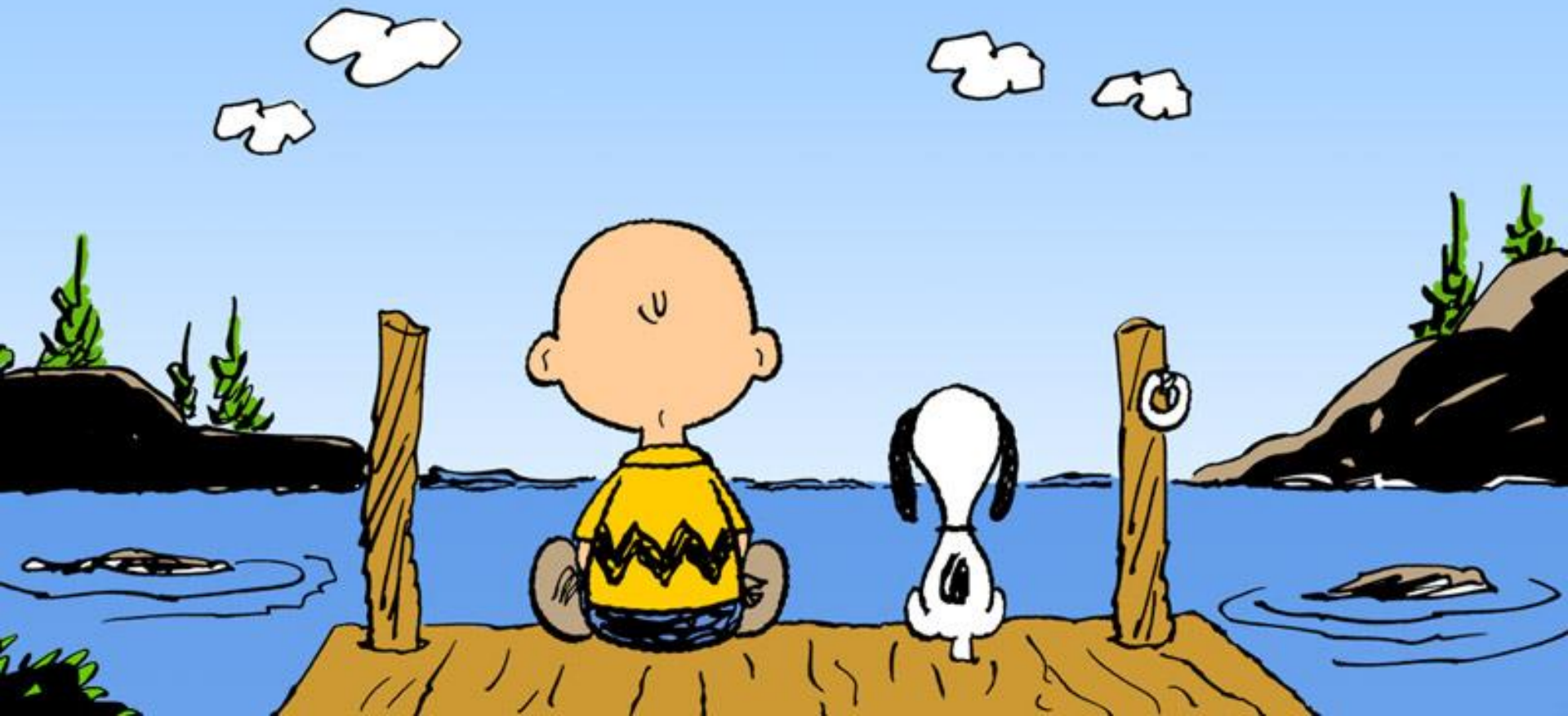
Пуштали су нас напоље да се играмо под једним
условом – да се вратимо на ручак или вечеру...
Или када падне мрак.

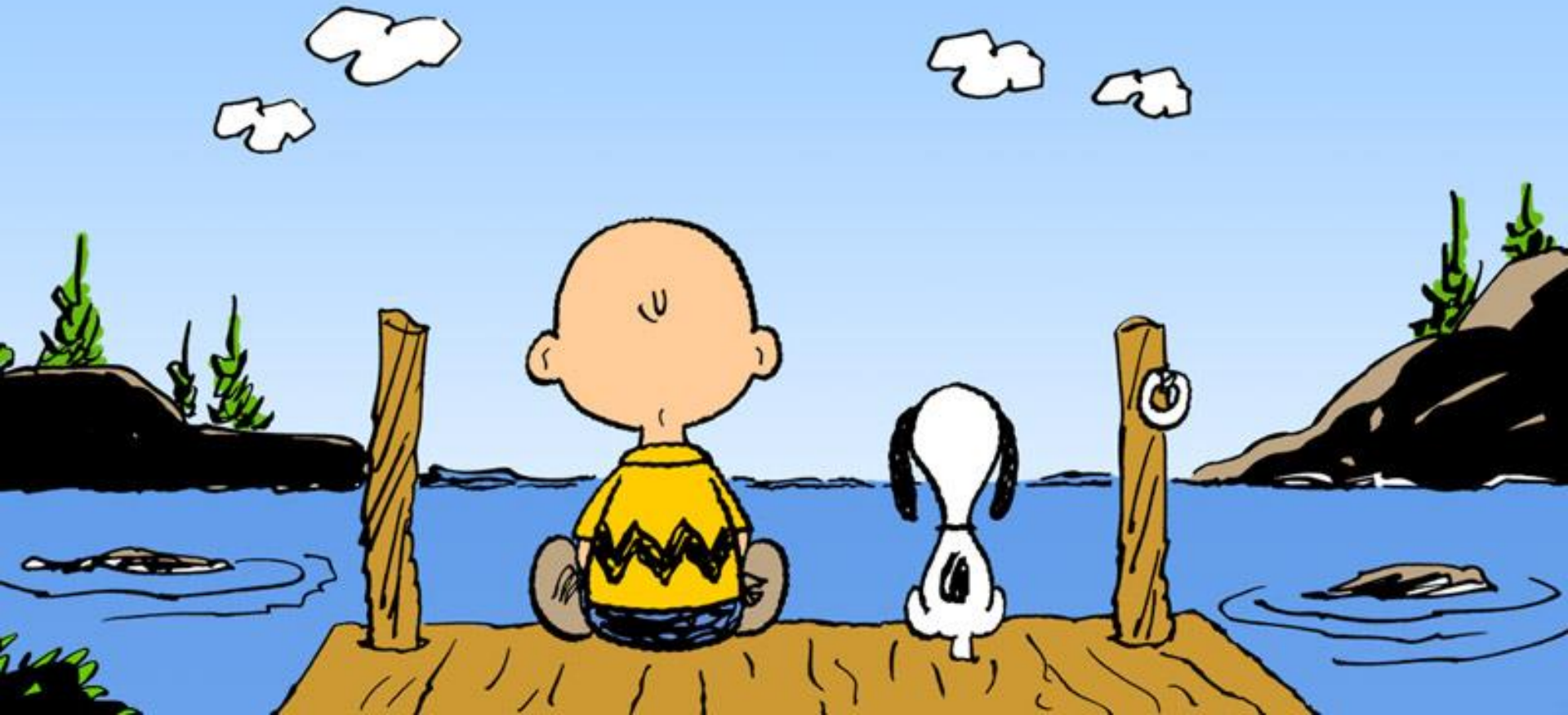
Ишли смо у школу само ујутро или само после подне, тј. у једној смени. Враћали бисмо се кући на ручак или вечеру успут пробајући све воће које бисмо нашли...

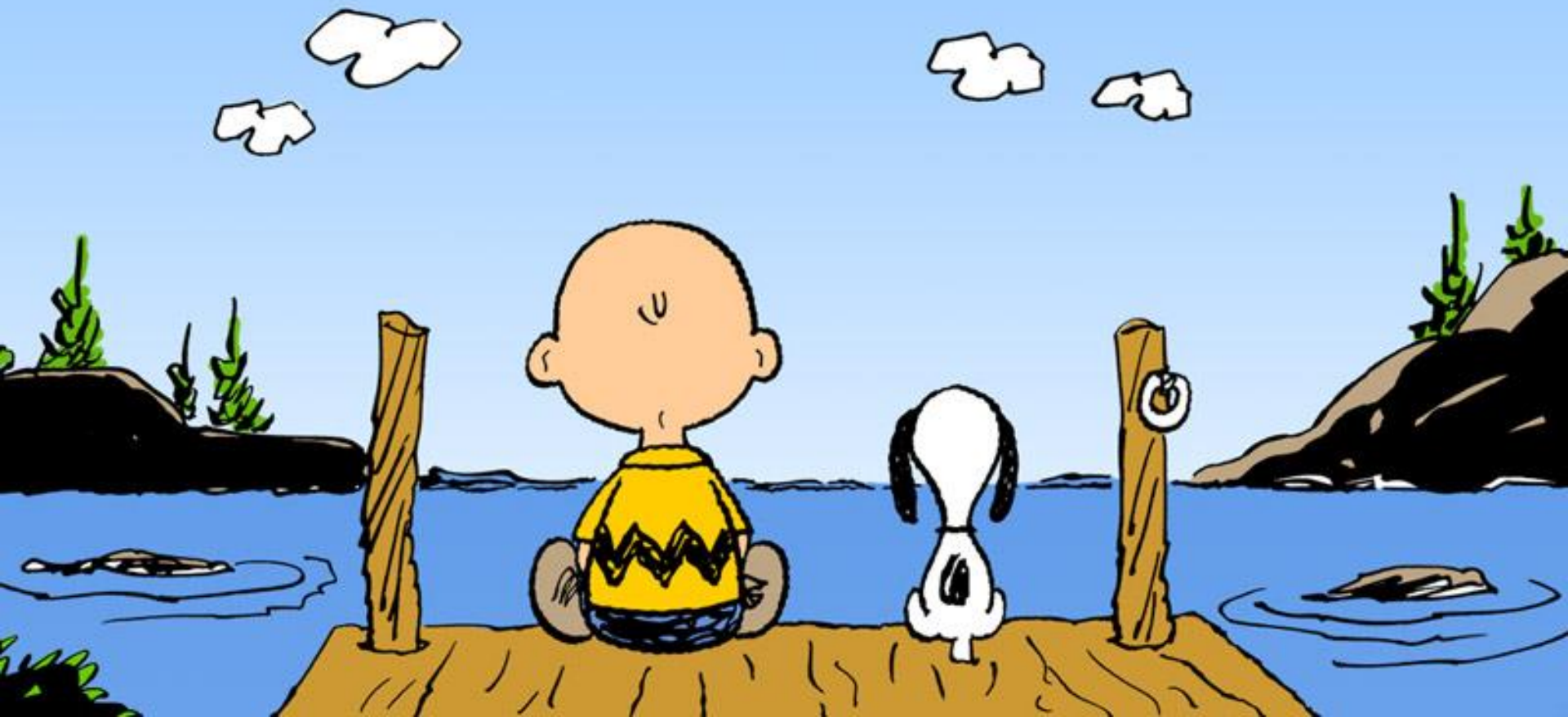
Нисмо имали мобилне телефоне...
Тако нико није могао да зна где смо !!!
!!! Данас незамисливо !!!

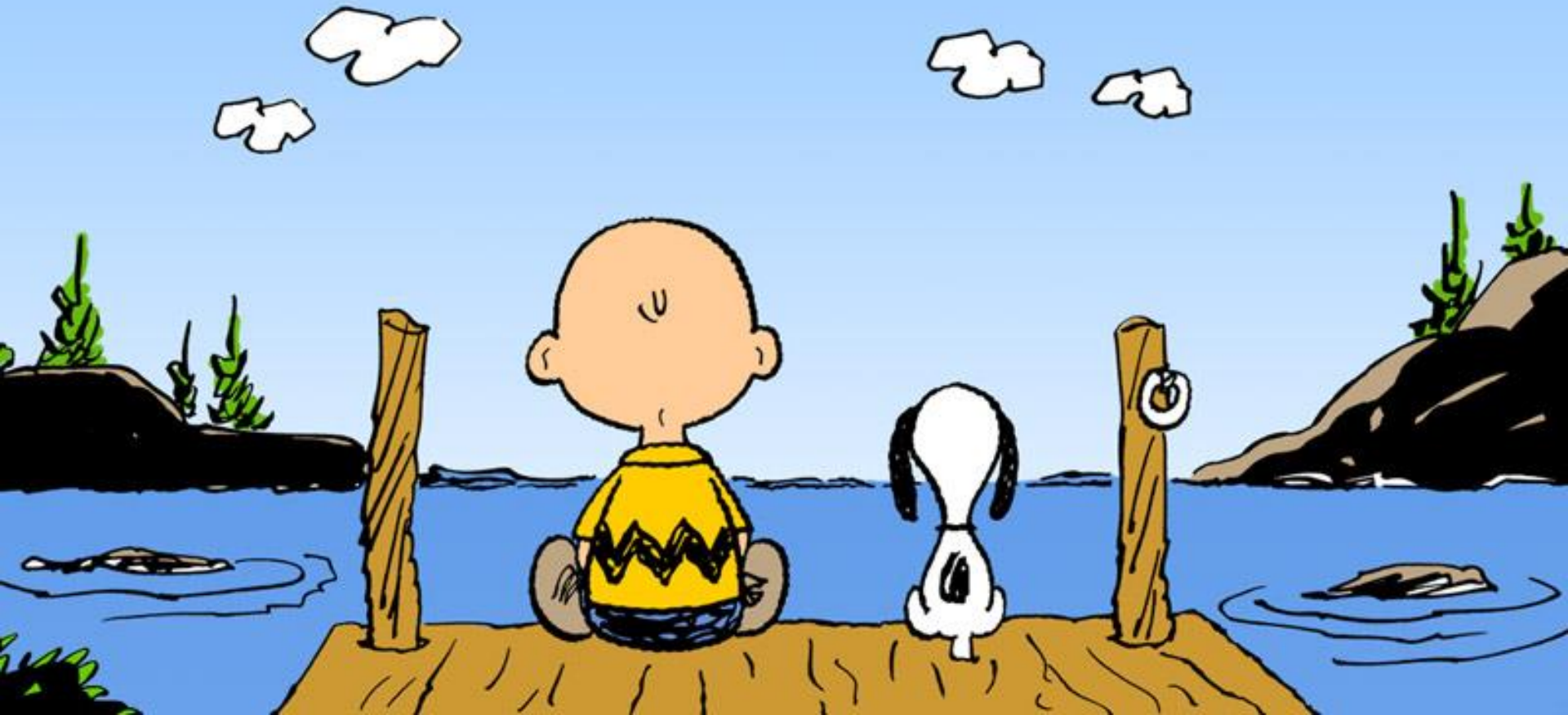
Падали смо, рањавали се, ломили кости, губили зубе,
али никад није било тужби за ове инциденте.
Нико није био крив...
Само ми.

Јело се све: колачи, хлеб, чоколада, сладолед...
Пили смо зашећерене сокове, али нисмо имали
проблема с тежином, јер смо проводили дане трчећи
и играјући се.

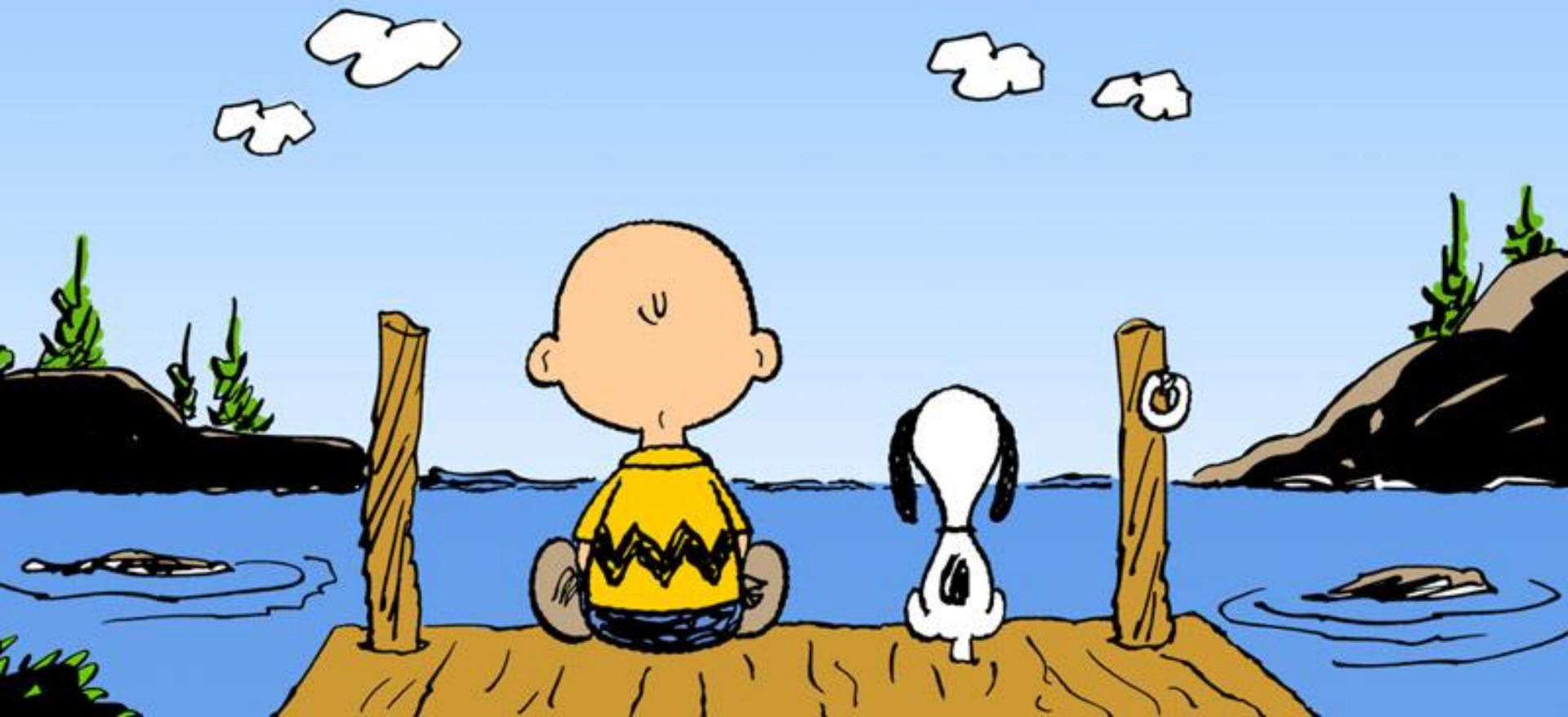

Једну Кока Колу делили смо сви (кад смо имали пара да је купимо. И то је била стаклена флаша од литра...)
Пили смо сви из исте флаше и нико није због тога умро.

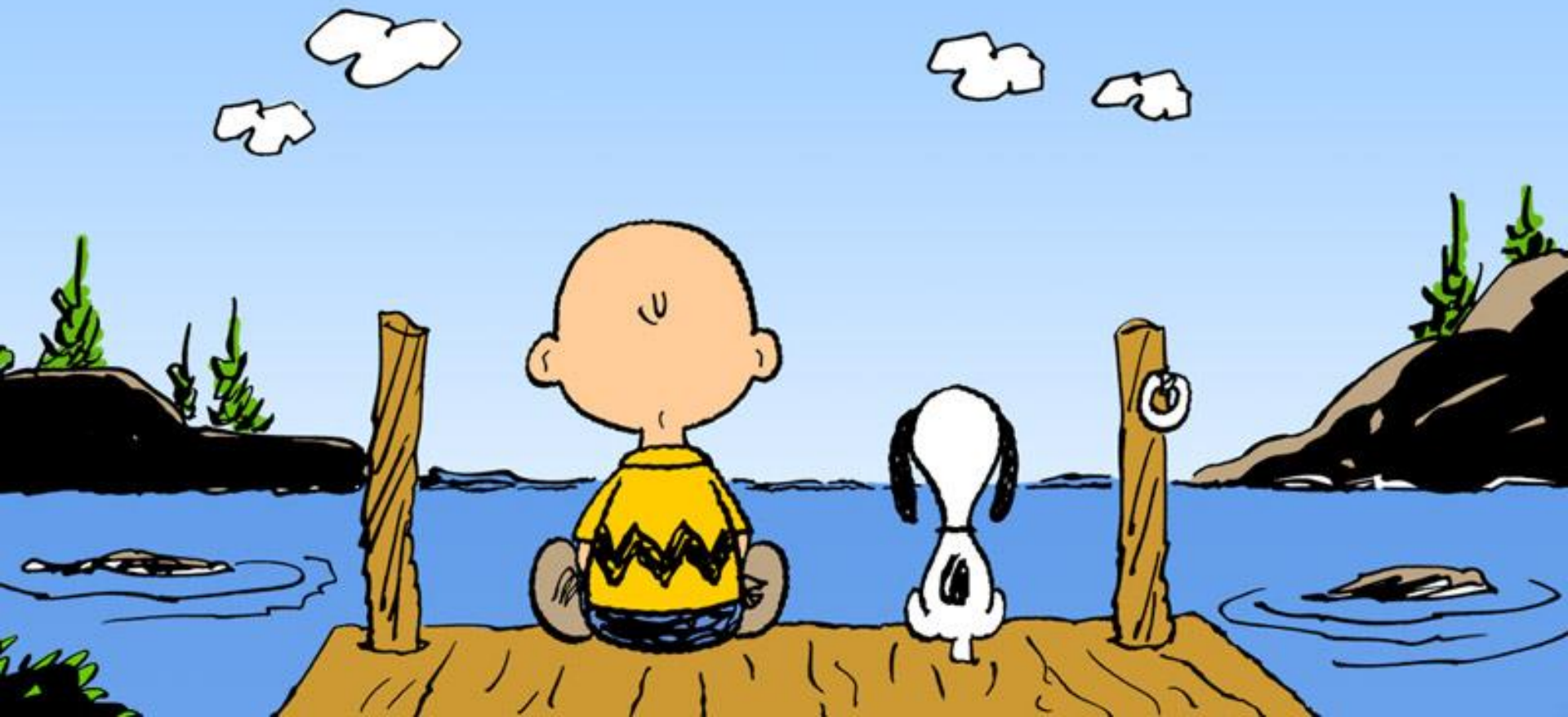
Нисмо имали Плеј стејшн, МПЗ, Нинтендо 64, ХБокс,
видео игрице, 99 ТВ канала на кабловској, кућни биоскоп,
сераунд звук, преноснике, ПС, чет-собе, Интернет...

Имали смо уместо тога:
ПРАВЕ ПРИЈАТЕЉЕ!!!

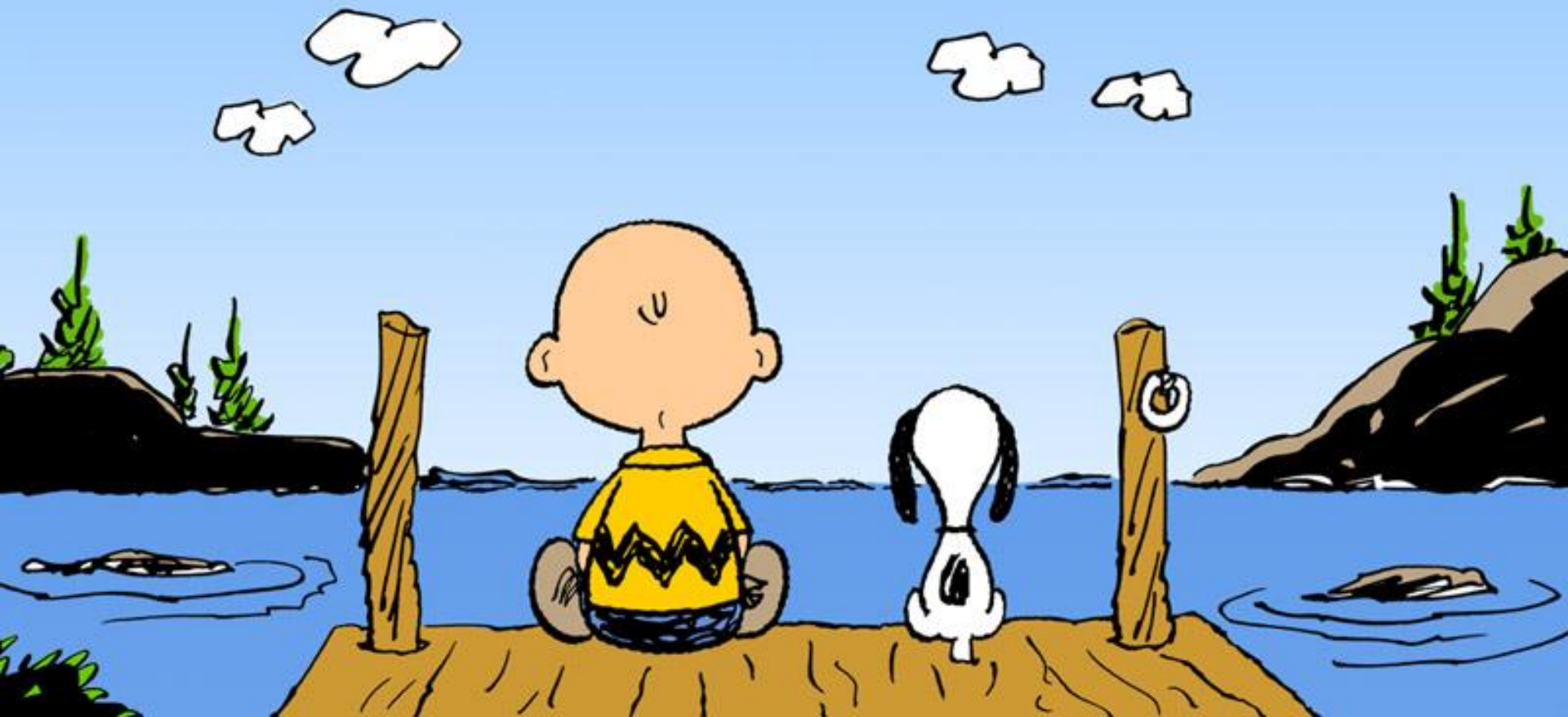
Излазили смо!

**На бициклу или пешке, ишли смо код пријатеља,
звонили смо или... Улазили бисмо једноставно без
звона и ишли да се играмо...**

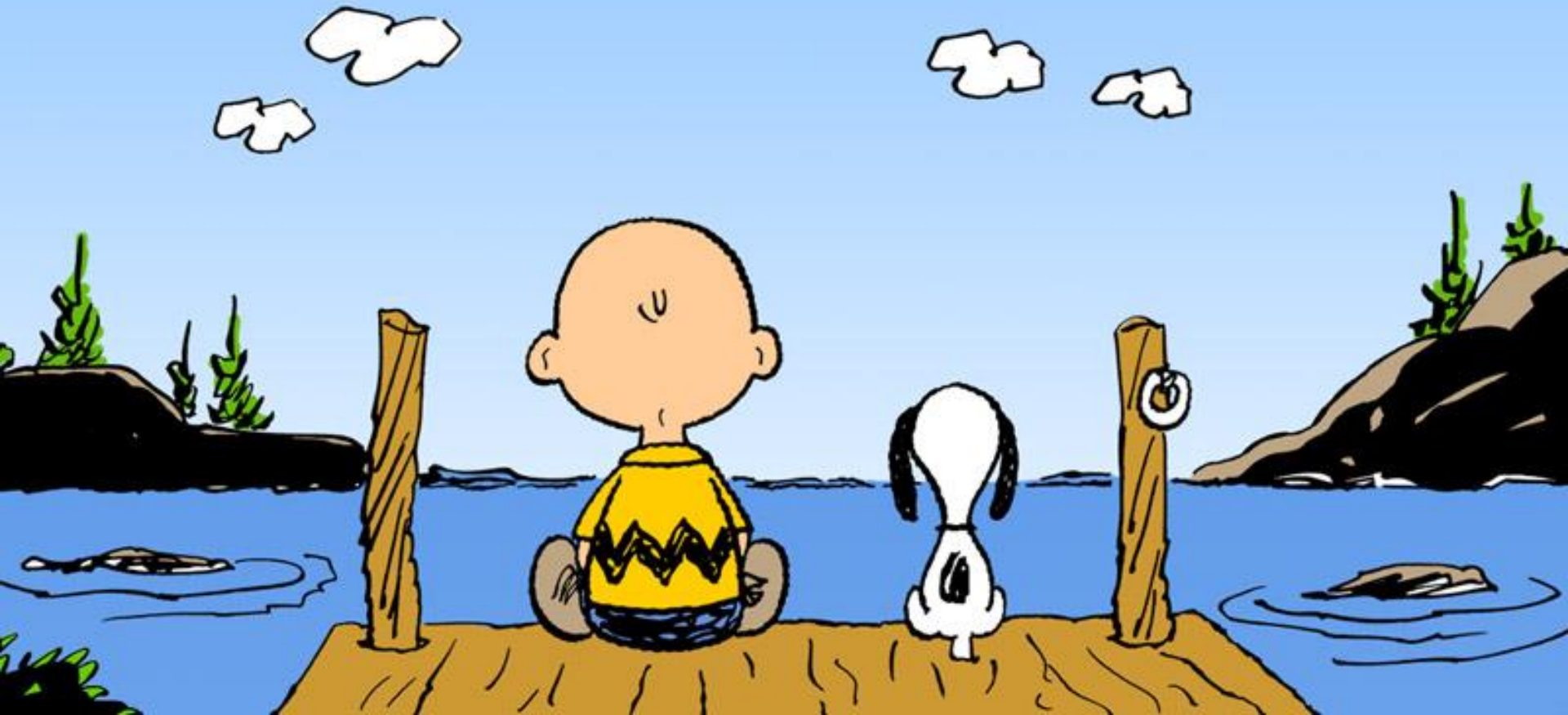

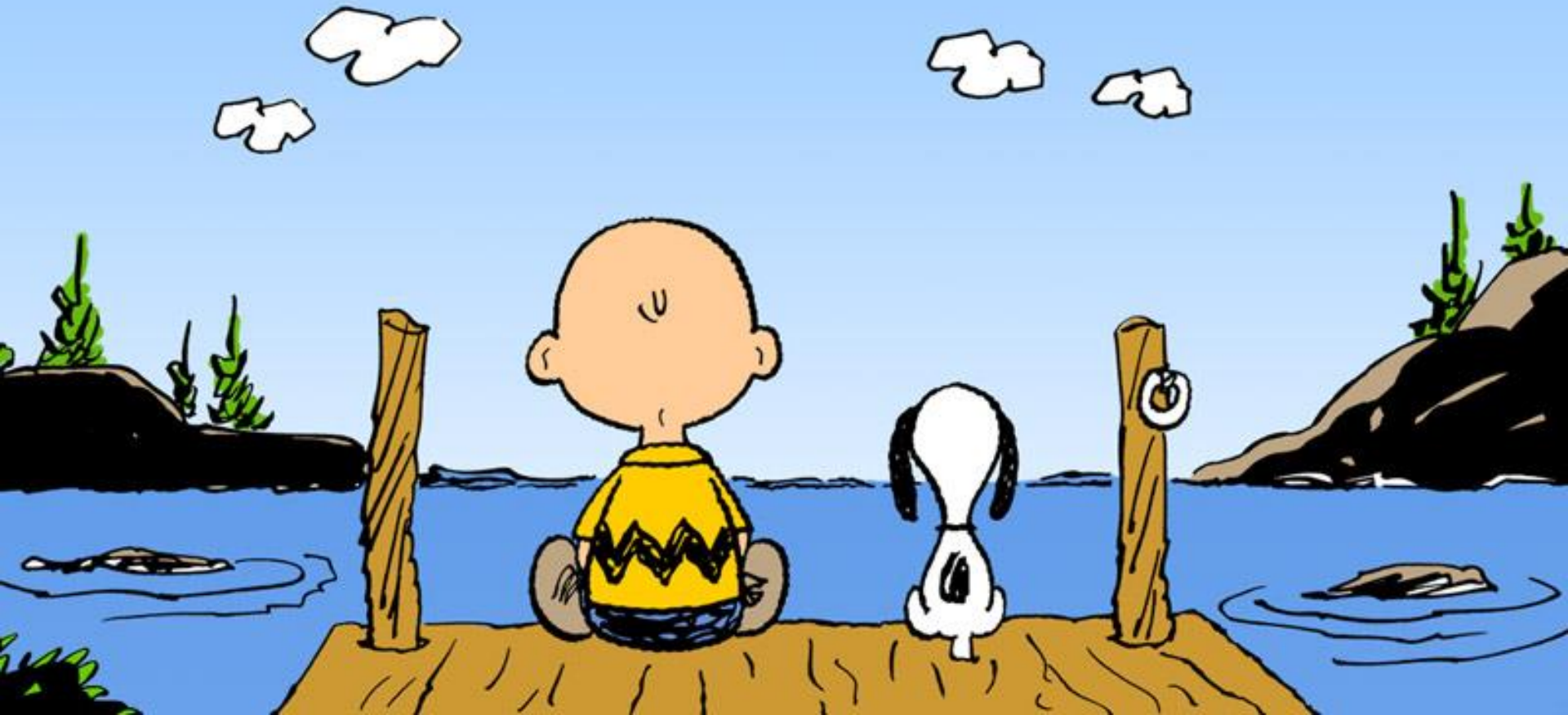
Напоље!
У овом окрутном свету!
Без чувара које плаћа тата!

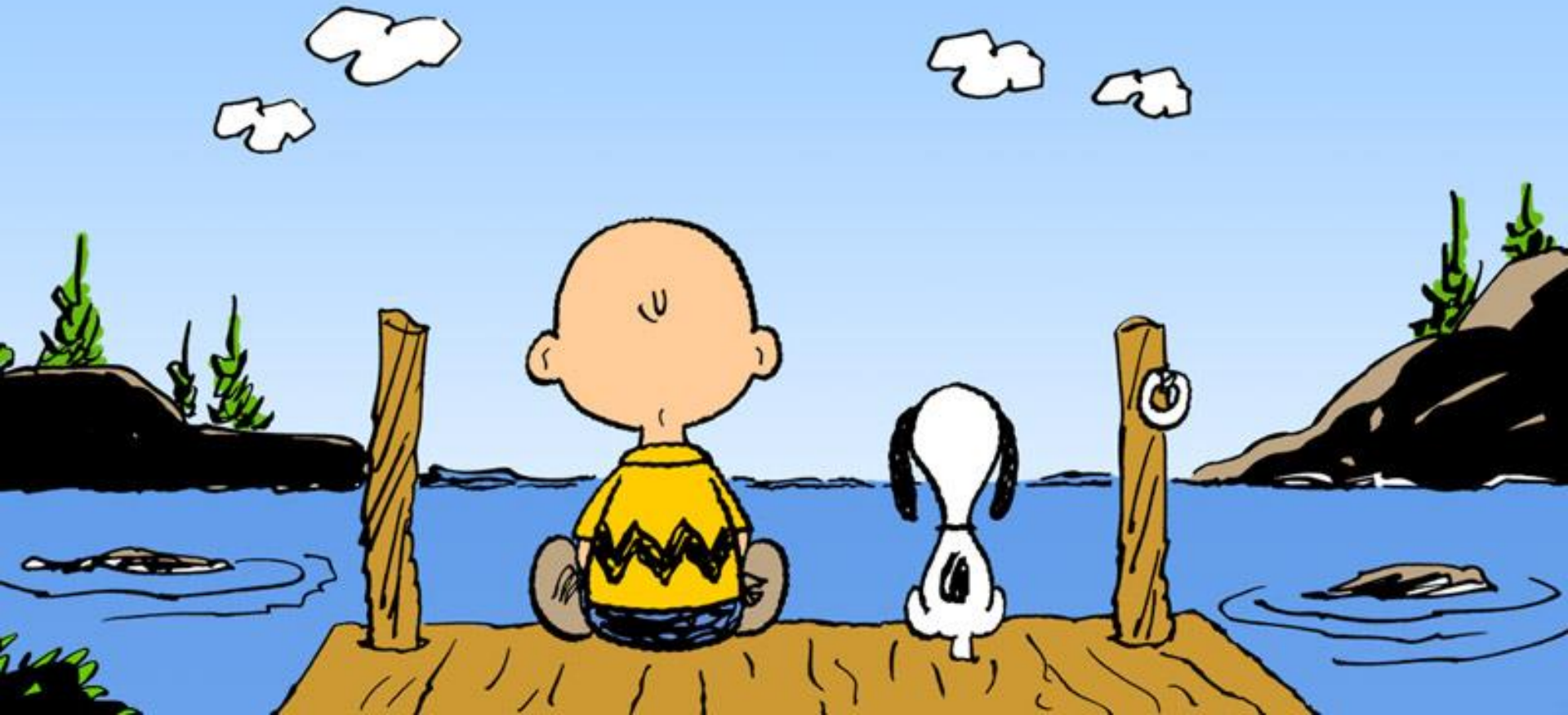
Играли смо кликере, жмурке, јурке, куларе, партизане и Немце, фудбал, а ако неко није био изабран у тим за игру, то никад није била драма.

Неки нису били добри у школи, морали су једноставно да понављају разред, ако нису учили. Нико није ишао код психолога нити педагога. Понављала се година и сваком се давала друга прилика.

Имали смо слободу успеха и неуспеха.
Одговорност...
И научили смо да бирамо!

Неко ће сигурно рећи:
„Кад је све то било?!”
Ма... било је...
Кад смо били СРЕЋНИ са тако мало!!!

